Súd:	Okresný súd Levice
Spisová značka:	6C/185/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu:	4316208467
Dátum vydania rozhodnutia:	13. 11. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Martina Petríková
ECLI:	ECLI:SK:OSLV:2017:4316208467.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Levice v spore žalobcu: AGROVAŽAN s.r.o., so sídlom Štúrovo, Športová 29, IČO: 31 424 384, v konaní právne zastúpeného: ADVOKA s.r.o., so sídlom Komárnická 36, Bratislava, proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, v konaní o náhradu nemajetkovej ujmy, takto

r o z h o d o l :

I. Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobcovi sumu 1000 eur ako nemajetkovú ujmu do 30 dní od právoplatnosti rozsudku.
II. Súd žalobu vo zvyšnej časti z a m i e t a .
III. Žalovaná má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 87,44 %.
IV. O trovách konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobným návrhom doručeným súdu dňa 13.5.2016 domáhal zaplatenia nemajetkovej ujmy vo výške 15.500 € proti žalovanej, ktorá suma má predstavovať ujmu za nesprávny úradný postup Okresného súdu Levice v konaní vedenom pod sp. zn. 16Cb/26/2005 (1500 € za každý rok konania) majúc za to, že všeobecný súd bol pri vedení procesu a celkovo pri organizovaní svojej práce nekoncepčný, procesne neefektívny a pracoval so značnými hluchými dobami, čo viedlo k ústavne neakceptovateľnej dĺžke konania, ergo nesprávnemu úradnému postupu justície. V prvom stupni bolo rozhodnuté až v apríli 2015. Ani po toľkých rokoch nie je vytvorený stav právnej istoty. Žalobca, malá mliečna firma, musí po dlhé roky venovať problému nemalú energiu, ako ja platiť za právne služby pri ochrane svojich legitímnych záujmov, čo neprimerane žalobcu zaťažuje. Okresný súd nepôsobil zmierlivo, nezabezpečoval efektívnu ochranu práv a oprávnených záujmov účastníkov, nevychovával ich k zachovaniu zákonov, k čestnému plneniu povinností a k úcte práv iných osôb. Slová žalobcu dokumentuje nález Ústavného súdu SR I. ÚS 764/2014 zo dňa 4.3.2015. Žalobca dáva do pozornosti výrazný a ťažko reparovateľný moment dlhoročného stresu, depresie, pocitu frustrácie, ako aj stratu dôvery, že obchodná kauza bude pred súdom dovedená k spravodlivému koncu. Ide o morálnu škodu. Žalobca upadol do sekundárnej insolvencie, musel ukončiť podnikateľskú činnosť a doposiaľ nemôže disponovať finančnou čiastkou vrátane úroku za dodaný produkt, ktorá jej nebola dlžníkom vyplatená za dodanie surového kravského mlieka. Žalobca je síce právnickou osobou, ale s jediným spoločníkom, ktorý je zároveň jej konateľom. Poukazuje na to, že pri danom type žaloby je potrebné vychádzať zo sentencie ESĽP, že sa „vychádza zo silnej ale vyvrátiteľnej domnienky (strong but reputable presumption), že neprimeraná dĺžka súdneho konania znamená pre sťažovateľa morálnu ujmu a žiadne dôkazy v tomto ohľade v zásade nevyžaduje“. Zároveň si žalobca uplatnil nárok na náhradu nákladov spojených s predbežným prerokovaním nároku firmy RAFEX na náhradu škody vo výške 394,47 €.
2. Žalovaná v písomnom vyjadrení k žalobe zo dňa 12.9.2016 uviedla, že nemá za preukázané kumulatívne splnenie podmienok vzniku zodpovednosti štátu za škodu. Poskytnuté primerané finančné

zadosťučinenie, z dôvodu zbytočných prieťahov v namietanom konaní, rozhodnutím Ústavného súdu SR dostatočným spôsobom muselo prípadnú ujmu reparovať, a preto žalovaná nevidí racionálny dôvod na ďalšiu náhradu prípadnej nemajetkovej ujmy. Žalobca neuniesol dôkazné bremeno v otázke, že konštatovanie porušenia práva a iné formy odškodnenia nie sú postačujúce a že je potrebné pristúpiť k náhrade nemajetkovej ujmy v peniazoch. Žalobcovi ako právnickej osobe nemohla vzniknúť ujma odôvodnená stresom, nepokojom a napätím. Je nesporné, že žalobca je stále fungujúcou obchodnou spoločnosťou, a teda jej taktiež nemohla vzniknúť prípadná ujma v súvislosti s ukončením podnikania. Žalovaná zároveň výslovne popiera, že by pre dôvodnosť nároku na náhradu nemajetkovej ujmy bolo určujúce, či ďalšie osoby boli alebo neboli v omeškaní s plnením svojich záväzkov voči žalobcovi. Aj za predpokladu, že by v označenom konaní o neúčinnosť právneho úkonu bol žalobca úspešný, nie je možné jednoznačne konštatovať, kedy a či vôbec by bola pohľadávka dlžníkom uhradená a aký význam by mala táto skutočnosť pre tvrdenú insolvenciu žalobcu a v súvislosti s tým aj pre tvrdenú nemajetkovú ujmu. Možno preto dôvodne tvrdiť, že vznik nemajetkovej ujmy, ako aj príčinnú súvislosť medzi takouto ujmou a nesprávnym úradným postupom, žalobca v konaní nepreukázal. Nedôvodnosť nároku je daná aj v súvislosti s nárokom na náhradu nákladov na predbežné prerokovanie nároku, ktoré vznikli inej spoločnosti. Žalovaná preto považuje podanú žalobu za nedôvodnú v celom rozsahu, avšak z dôvodu opatrnosti žiada, aby súd v prípade úspechu žalobcu určil v rozsudku na plnenie 30-dňovú paričnú lehotu. Uvedené žalovaná odôvodňuje administratívno-časovou náročnosťou vykonania úhrady danou potrebou vyznačenia právoplatnosti rozhodnutia, schvaľovacím procesom úhrady u žalovanej za účelom vykonania finančnej kontroly a časovým obdobím potrebným na samotnú realizáciu úhrady, ako aj výškou uplatnenej sumy.

3. Súd vykonal dokazovanie výsluchom sporových strán, listinnými dôkazmi v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie vo veci samej, pričom zistil nasledovný skutkový stav:

4. Návrhom spísaným dňa 10.1.2005 podaným na Okresnom súde Levice sa žalobca ako jeden z 12 navrhovateľov domáhal určenia neúčinnosti právneho úkonu proti odporcovi, spoločnosti Levické mliekarne a.s. Konanie bolo vedené pod sp.zn., okresný súd vo veci rozhodol dňa 13.4.2015. Žalobca ako sťažovateľ v 1. rade doručil Ústavnému súdu SR dňa 29.9.2014 sťažnosť pre porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR postupom Okresného súdu Levice v konaní vedenom pod sp. zn. 16Cb/26/2005, pričom každý zo sťažovateľov žiadal priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 17000 €. Po prerokovaní sťažnosti vydal ústavný súd dňa 4.3.2015 nález pod č.k. I. ÚS 764/2014-42, v ktorom konštatoval, že základné právo obchodnej spoločnosti AGROVAŽAN s.r.o. a obchodnej spoločnosti RAFEX s.r.o. „v likvidácii“ na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov postupom Okresného súdu Levice v konaní vedenom pod sp.zn. 16Cb/26/2005 porušené bolo; Okresnému súdu Levice prikázal konať bez zbytočných prieťahov; obchodnej spoločnosti AGROVAŽAN s.r.o. priznal finančné zadosťučinenie v sume 1000 €, rovnako tak sťažovateľovi v 2. rade a vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovel. V odôvodnení nálezu ÚS SR konštatoval, že po skutkovej a právnej stránke sa predmet posudzovaného konania javí zložitým v súvislosti s počtom navrhovateľov (12) a opakovanými návrhmi na pripustenie zmeny účastníkov na strane navrhovateľov z dôvodu postupovania práv medzi nimi, ako aj v súvislosti so zmenou pôvodného navrhovateľmi navrhovaného petitu návrhu. Ústavný súd zistil okolnosti, ktorými sťažovatelia čiastočne prispeli k predĺženiu namietaného konania, keď opakovane robili procesné návrhy, ktoré si vyžadovali vydávanie procesných rozhodnutí, proti ktorým boli následne podávané odvolania, resp. dovolania. Pri hodnotení postupu sťažovateľov bral ústavný súd do úvahy to, že ako účastníci konania mali nesporne právo na procesné úkony, ktoré urobili, avšak ak v dôsledku uplatnenia ich procesných práv došlo k predĺženiu konania, zodpovednosť za tento stav neznáša oprávnená osoba, ale nemožno ju pripísať ani štátnemu orgánu konajúcemu vo veci. Uvedené okolnosti ústavný súd zohľadnil pri určení sumy finančného zadosťučinenia. V ďalšom ústavný súd hodnotil, či v uvedenom konaní došlo k zbytočným prieťahom postupom okresného súdu v predmetnej veci. Ústavný súd po posúdení všetkých okolností danej veci dospel k záveru, že aj keď z jednotlivo vyhodnotených období posudzovaného konania vedeného okresným súdom v konaní pod sp.zn. 16Cb/26/2005 ustálil nekoncentrovaný postup okresného súdu len v období od 27.1.2006 do 29.1.2010, aj to len čiastočne, samotná dĺžka posudzovaného konania v trvaní desiatich rokov bez právoplatného skončenia veci odôvodňuje záver o porušení základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

5. V namietanom základnom konaní nadobudol rozsudok zo dňa 13.4.2015 pod č.k. 16Cb/26/2005-1595 právoplatnosť dňa 12.9.2016 po jeho potvrdení odvolacím súdom. Žalobca podal dňa 21.10.2016 proti rozsudku odvolacieho súdu dovolanie, o ktorom Najvyšší súd SR rozhodol dňa 24.8.2017 pod sp. zn. 3Obdo/19/2017 tak, že dovolanie odmietol.

6. Listom zo dňa 2.10.2015 predložil žalobca Ministerstvu spravodlivosti SR na predbežné prerokovanie podľa § 15 zákona č. 514/2003 Z.z. nárok žalobcu na náhradu škody. Žalobca si podaním

uplatňoval obnos vo výške 15500 € tvrdiac, že existuje priama, bezprostredná a neodškriepiteľná príčinná súvislosť medzi protiprávnosťou (nezákonnou, pasívnou činnosťou Okresného súdu Levice) a vznikom ujmy na strane žalobcu. Na uvedené uplatnenie nároku odpovedalo MS SR oznámením o výsledku predbežného prerokovania nároku na náhradu škody zo dňa 12.4.2016 tak, že žiadosti žalobcu nebolo vyhovené, nakoľko nebolo preukázané súčasné splnenie zákonných predpokladov vzniku nároku na náhradu škody spôsobenej výkonom verejnej moci.

7. Právny zástupca žalobcu na pojednávaní zotrval na podanej žalobe trváme v celom rozsahu. V tomto spore sa domáhajú náhrady škody, ktorá vznikla za nesprávny úradný postup a to konkrétne prieťahmi v konaní „ v základnom spore“ 16Cb/26/2005. Svoj nárok odvodzujú z Ústavy SR, Listiny základných práva a slobôd ako aj z Dohovoru. Zdôraznil, že zákon č. 514/2003 Z.z. iba upravuje spôsob odškodňovania, ale samotné odškodňovanie tu nekončí. To znamená, že nemôže byť slovenský zákon prísnejší, ako vyššie spomenuté tri pramene práva. Žalobca, spoločnosť AGROVAŽAN, s.r.o. sa domáhal v apríli 2005 žalobou voči spoločnosti Levické mliekarne a.s. a v tomto konaní bolo rozhodnuté až v roku 2015 z pozície OS Levice a v roku 2016 z pozície Krajského súdu v Nitre. V tomto období bolo konanie poznačené masívnymi prieťahmi, ktoré konštatoval Ústavný súd vo svojom náleze I. ÚS 764/2014 zo dňa 04.03.2015. Z pohľadu žalobcu skôr symbolicky bola priznaná náhrada 1000 €. Upozornil, že táto kompenzácia zo strany ústavného súdu nemôže byť zamieňaná s nárokom žalobcu v tomto konaní. Žalobca požiadal žalovaného o predbežné prerokovanie a to listom zo dňa 02.10.2015, na čo dostal klasickú paušalizovanú negativistickú odpoveď bez toho, že by sa nejaká negociácia udiala. Pre úspešnosť žalobcu v tomto spore musia byť splnené tri podmienky:
Po A) nesprávny úradný postup, ten je konštatovaný nálezom ÚS SR.
Po B) vznik škody, z troch zložiek škody teda skutočná škoda, ušlý zisk a nemajetková ujma, ktorú si v tomto konaní uplatňujú a keďže poznajú argumentáciu žalovaného, tak sa opierajú o judikatúru NS ČR sp.zn. 30 Cdo/958/2009 a ďalšiu spomínanú v našich stanoviskách, ktorá jasne hovorí, že existencia nemajetkovej ujmy sa v prípade neprimeranej dĺžky súdneho procesu prezumuje. Dodal, že žalovaný má priestor tvrdiť a dokazovať, prečo práve v tomto konkrétnom konaní by takáto ujma vzniknúť nemala. Myšlienkovo sa tu opiera o rozhodnutie ESĽP v prípade R. R. proti Taliansku, ktorý jasne povedal, že existuje silná, ale vyvrátiteľná domnienka, že neprimeraná dĺžka súdneho konania znamená pre účastníka ujmu a žiadne dôkazy sa v tomto smere nevyžadujú.
Po C kauzálny nexus je v tejto veci jasný skutkovo ako aj právne, pretože nebyť neprimeranej dĺžky konania, tak by žalobca resp. majiteľ a konateľ P. L.. X. nemohol prežívať stres, pocity úzkosti, ktoré takýto dlhoročný súdny spor nepochybne vyvolal. Právne tu sa opiera o rozhodnutie NS SR sp.zn. 6Cdo/193/2011 z 25.04.2012, ktorý hovorí, že príčinná súvislosť medzi prieťahmi v konaní a vznikom nemajetkovej ujmy je zrejmá zo samotnej povahy prieťahov, preto nepotrebuje bližšie objasňovanie. K samotnej výške nemajetkovej ujmy 15 500 € dodal, že je jasné, že táto suma sa nedá presne vypočítať, je zbytočne ustanovovať znalca k tejto otázke a rešpektuje autoritu súdu v tom, že súd môže túto sumu podľa vlastnej úvahy a okolnosti daného prípadu upraviť. Upozornil ale, že myšlienkový záver, ktorý by chcel povedať, že dôvod, že suma sa nedá presne ustáliť má za následok neúspech žalobcu je nesprávny. Žiada preto, aby z týchto dôvodov súd žalobe vyhovel a priznal žalobcovi náhradu trov konania.

8. Konateľ (a zároveň jediný spoločník) žalobcu vypovedal, že jeho najväčším handicapom je, že má „sro-čku“, ktorá bola založená ako rodinná, v súčasnosti nevykonáva žiadnu podnikateľskú činnosť. V súdnom konaní, v ktorom boli spôsobené prieťahy bola jeho škoda vyčíslená na sumu okolo 350000 Sk, ako laik si myslel, že predmetný súdny spor bude za pol roka ukončený, avšak trvá už takmer 15 rokov. Musel svoju podnikateľskú činnosť ukončiť, pretože Levické mliekarne mu nezaplatili za dodávku surového kravského mlieka sumu 10-12 tis. €. Pre niekoho to môže byť zanedbateľná čiastka, pre jeho rodinu to bola značná suma. Má exekúcie na majetok a peniaze, ktoré si v tomto konaní uplatňuje, nechce preto, aby si kúpil auto alebo niečo podobné, ale potrebuje ich na pokračovanie vo svojom podnikaní. Tým, že má exekúcie, spoločnosť nemôže zrušiť, činnosť nevykonáva, avšak musel predať všetky stroje a zariadenie. Súd prehral a majiteľovi Levických mliekarní nevadí, že doniesol do krachu niekoľkých podnikateľov. Za škodu považuje to, že utrpel aj ujmu na zdraví, ktorú neviem ako má vyčísliť, keďže jeho zdravotný stav sa zhoršil a pre rodinu to bola veľká rana.

9. Podľa § 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov tento zákon upravuje
a) zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci,

b) zodpovednosť obce a vyššieho územného celku (ďalej len „územná samospráva“) za škodu spôsobenú orgánmi územnej samosprávy pri výkone samosprávy,
c) predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a právo na regresnú náhradu.

10. Podľa § 3 ods. 1 písm. d) cit. zákona, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

11. Podľa § 3 ods. 2 cit. zákona, zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

12. Podľa § 9 ods. 1 cit. zákona, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) <https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1992/460/> a d) Ústavy Slovenskej republiky <https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1992/460/> a postup alebo výsledok postupu vlády Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 119 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky <https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1992/460/>.

13. Podľa § 9 ods. 2 cit. zákona pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prieťahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

14. Podľa § 9 ods. 4 cit. zákona právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

15. Podľa § 17 ods. 2 cit. zákona, v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

16. Podľa § 17 ods. 3 cit. zákona Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na
a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

17. Podľa § 17 ods. 4 cit. zákona výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu.

18. Podľa § 18 ods. 1 cit. zákona náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.

19. Podľa § 18 ods. 2 cit. zákona náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom došlo k nesprávnemu úradnému postupu, ak tieto trovy konania priamo súviseli s nesprávnym úradným postupom.

20. Podľa § 18 ods. 3 cit. zákona súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

21. V prejednávanej veci sa žalobca domáhal nahradenia nemajetkovej ujmy, ktorá mu vznikla v dôsledku nesprávneho úradného postupu a prieťahov spôsobených Okresným súdom Levice v konaní vedenom pod sp. zn. 16Cb/26/2005. Túto skutočnosť mal súd preukázanú z nálezu Ústavného súdu SR zo dňa 4.3.2015 pod č.k. I. ÚS 764/2014-42, v ktorom okrem iného konštatoval, že základné právo obchodnej spoločnosti AGROVAŽAN s.r.o. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov postupom Okresného súdu Levice v konaní vedenom pod sp.zn. 16Cb/26/2005 porušené bolo; Okresnému súdu Levice prikázal konať bez zbytočných prieťahov; obchodnej spoločnosti AGROVAŽAN s.r.o. priznal finančné zadosťučinenie v sume 1000 €. Ústavný súd po posúdení všetkých okolností danej veci dospel k záveru, že aj keď z jednotlivo vyhodnotených období posudzovaného konania vedeného okresným súdom v konaní pod sp.zn. 16Cb/26/2005 ustálil nekoncentrovaný postup okresného súdu len v období od 27.1.2006 do 29.1.2010, aj to len čiastočne, samotná dĺžka posudzovaného konania v trvaní desiatich rokov bez právoplatného skončenia veci odôvodňuje záver o porušení základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Navyše ústavný súd zistil okolnosti, ktorými samotný sťažovatelia čiastočne prispeli k predĺženiu namietaného konania, a ak v dôsledku uplatnenia ich procesných práv došlo k predĺženiu konania, zodpovednosť za tento stav nemožno pripísať štátnemu orgánu konajúcemu vo veci. Uvedené okolnosti ústavný súd zohľadnil pri určení sumy finančného zadosťučinenia. Žalobca poukazoval na výrazný a ťažko reparovateľný moment dlhoročného stresu, depresie, pocitu frustrácie, pocit neistoty, ako aj stratu dôvery, že obchodná kauza bude pred súdom dovedená k spravodlivému koncu. Žalobca je síce právnickou osobou, avšak opísané psychické stavy sú u právnických osôb personifikované jej majiteľom resp. aj štatutárom, tým viac, ak ide „jednoosobovú“ obchodnú spoločnosť, kde je konateľ zároveň jej jediným majiteľom. Preto bol žalobca na podanie tohto typu žaloby oprávnený.
22. Je nepochybné, že prieťahy v konaní znamenajú samé osebe pre poškodeného určitú imateriálnu ujmu, ktorá nemusí byť navonok vnímateľná. Dôsledkom každého porušenia základného práva garantovaného Ústavou SR je určitá ujma. Čo sa týka náhrady nemajetkovej ujmy, súd v súlade s judikatúrou ESĽP predpokladá, že tu vždy existuje silná, hoci vyvrátiteľná domnienka, že dlhotrvajúce konania budú mať za následok priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (rozhodnutie č. 64890/01 vo veci R. proti Talianskej republike zo dňa 29.3.2006). Avšak v prejednávanej veci prieťahy v konaní nemožno pripísať výlučne Okresnému súdu Levice, ako to žalobca v žalobe uvádzal. Napokon i ÚS SR ustálil nekoncentrovaný postup okresného súdu len v období od 27.1.2006 do 29.1.2010, aj to len čiastočne. Akokoľvek, samotná dĺžka posudzovaného konania do jeho právoplatného skončenia (12.9.2016) v trvaní vyše 11 rokov, odôvodňuje záver o porušení práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.
23. Zákon č. 514/2003 Z.z. priznáva poškodeným, ktorým vznikla ujma nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, právo na úhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch za súčasného splnenia za súčasného splnenia dvoch podmienok, a to, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na spôsobenú ujmu a jednak, že nie je možné vzniknutú ujmu uspokojiť inak. Vznik objektívnej zodpovednosti štátu za vznik nemajetkovej ujmy tiež predpokladá existenciu príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom nemajetkovej ujmy. Zákon pri stanovení výšky nemajetkovej ujmy výslovne, demonštratívnym spôsobom, stanovuje kritériá, ktoré je potrebné vždy posúdiť s prihliadnutím na skutkové okolnosti každého prípadu. Hoci v dôsledku neprimerane dlhotrvajúceho konania možno ujmu spočívajúcu v neistote poškodeného ohľadne výsledku konania predpokladať, je predmetom ďalšieho dokazovania posúdenie, či ide o ujmu nepatrnú alebo značnú, kedy je práve na poškodenom, aby svoje tvrdenia ohľadne existencie takých relevantných skutočností, ktoré výrazne ovplyvnili jeho situáciu v konaní hodnoverne preukázal. Napokon i ÚS SR vo svojom rozhodnutí č.k. IV. ÚS 1/2012-38 o dňa 12.2.2012 vo vzťahu k dôkaznému bremenu pri uplatnenom nároku na náhradu nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z. konštatoval, že dôkazná povinnosť na preukázanie splnenia kvalifikovaných podmienok pre priznanie nemajetkovej ujmy, ako i kritérií pre určenie jej výšky, stíha výlučne poškodeného. Žalobcovi bola v konaní o jeho sťažnosti na ÚS SR poskytnutá okrem nepeňažnej satisfakcie i satisfakcia peňažná. A i keď nárok na

priznanie finančného zadosťučinenia ústavným súdom nemožno stotožňovať s nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z., nárok priznaný ústavným súdom nepochybne plní aj funkciu primeranej finančnej satisfakcie. Žalobca v konaní nepreukázal, ani nenavrhol dôkazy, ktorými by preukázal, že ujma utrpená dlhotrvajúcim konaním je tak závažná a značná, že by odôvodňovala priznanie náhrady v ním požadovanej výške. Vzhľadom na uvedené súd žalobcovi priznal čiastku 1000 €, ktorú spolu s finančným zadosťučinením priznaným ústavným súdom považuje za primeranú. Vo zvyšnej časti žalobu ako nedôvodnú zamietol, rovnako tak v časti nároku na náhradu nákladov spojených s predbežným prerokovaním nároku, výšku ktorých žalobca žiadnym spôsobom nezdôvodnil ani nepreukázal. Záverom súd poznamenáva, že peňažnou satisfakciou nemožno nahrádzať finančné prostriedky, ktoré žalobcovi nezaplatili odberatelia jeho produktu.

24. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

25. Podľa § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

26. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

27. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

28. Podľa § 232 ods. 3 CSP, lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu.
29. Nakoľko mal žalobca v konaní úspech vo výške 6,29 % (priznaná suma 1000 €) a neúspech vo výške 93,71 % (v zamietajúcej časti 14500 € + 394,47 €), bol v konaní úspešný žalovaný, ktorému súd priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 87,44 %, pričom o konkrétnej výše trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

Poučenie:

Proti rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Levice, v dvoch písomných vyhotoveniach.
Odvolanie len proti odôvodneniu nie je prípustné.

V odvolaní má byť uvedené, ktorému súdu je určené, kto ho podáva, ktorej veci sa týka, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie
považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh), musí byť podpísané a datované.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že
a) neboli splnené procesné podmienky,
b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.
Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.